

жилъ, че скочилъ веднага за коня. Пришпорилъ го и го накаралъ да загази въ морето. Коньтъ се подръпналъ назадъ, па се засилилъ и полетѣлъ надъ грозното море. А морето се разбѣснѣло; грамадни, страшни вълни зареваха въ тъмната и страшна нощъ . . . Елихаръ, колкото и да билъ сърцатъ, уплашилъ се, хваналъ се за гривата на коня и затворилъ очи . . .

Когато слънцето огрѣло и коньтъ спрѣлъ, Елихаръ отворилъ очи и останалъ като гръмнатъ. Той стоялъ на единъ пустъ и каменистъ островъ, срѣдъ грозното море. Въ срѣдата на острова се виждалъ разкошенъ мраморенъ дворецъ. Той блестялъ на слънцето, като че ли пламтѣлъ въ пламъци. Но още се не опомнилъ добре, предъ очитѣ му започнала да израства чудна гора, която заобиколила и скрила двореца. Гората расла все по-високо и по-високо. А на всѣко дърво израсли хиляди и хиляди бодли и шипове. Гората се тъй сгѣстила че не можала птичка дори да се провре презъ нея. Пътъ не се виждалъ нийде.

Елихаръ пришпорилъ коня. Онгянь се дрѣпналъ назадъ и не мръдналъ нито крачка. Елихаръ се смаялъ. Гората почнала да расте все по-близо къмъ него и да го притиска къмъ морето. Елихаръ се разгнѣвилъ, пришпорилъ коня по-силно. Коньтъ се разсърдилъ, разфучалъ, пламналъ пламъкъ отъ устата му и се подпалила гората. Въ мигъ тя пламнала цѣла. Коньтъ полетѣлъ надъ пламъ-